

[H. C. Hansen]

socialdemokratiet, som har deres rødder i det arbejderparti, som prægede Danmark under Stauning, Hedtoft og H. C. Hansen, synes at have tabt. Det var arbejderledere og ikke socialister, som dengang ledede partiet. Socialdemokratiet var dengang et arbejderparti og ikke et socialistisk parti. Men splittelsen imellem arbejderfløjen i partiet og de virkelige socialister har jo eksisteret altid. Splittelsen giver sig klare udtryk i, at mens arbejderfløjen arbejder ud fra, hvad den mener er sund fornuft, så har undervisningsministerens fløj den opfattelse, at dens politik, socialismen, vil kunne frelse verden, og når idealisme slår over i fanatisme, så bliver den dødsensfarlig for sine omgivelser.

Hvor skillelinjen går i dansk politik, så vi klarest, da folketinget stemte om et dagsordensforslag vedrørende typografstrejken. Her går det virkelige skel i dansk politik mellem på den ene side de tre venstrefløjspartier og de socialistiske fanatikere i socialdemokratiet og på den anden side det øvrige folketing. Vi i fremskridtspartiet tror ikke, at vi kan frelse verden, og vi ser med undren på den fanatisme, som præger venstrefløjen i socialdemokratiet.

Dr. phil. Per Stig Møller, der ikke hører til vores parti, udtalte til Kristeligt Dagblad, at fru Ritt Bjerregaards kulturpolitik er begyndelsen til Gulag-lejre. Et socialdemokrati, som kan acceptere en sådan undervisningsminister, der i den grad er optændt af politisk fanatisme, er ormædt. Det er meget godt, at ministeren meddeler, at man ingen censur ønsker, men kendsgerningen er, at de, som skal forvalte de midler, der stilles til rådighed, og de kunstnere, der modtager midlerne, stort set ikke er neutrale, men søger at påvirke deres publikum i bestemte politiske retninger. Efter fremskridtspartiets mening er kendetegnet for virkelig kunst dette, at den behandler almenmenneskelige forhold, som er gældende til alle tider.

De grupper, der har fælles interesser, bør løfte i flok for at dyrke det, de finder har interesse, og det, som giver deres liv fylde. Den indstilling, at enhver kulturaktivitet, der skal udfoldes i Danmark, har sit økonomiske grundlag i bevillinger fra det offentlige, giver ikke glade, selvhjulpne mennesker, men utilfredse samfundsborgere, der er utilfredse med, at de ikke har fået nok.

Men hvad er så de øvrige ikke-socialistiske partiers holdning i denne sag? Ja, der er desværre ingen tvivl. Disse partier vil komme med nogle forargede udtalelser, men vil igen ende med artigt at acceptere, hvad socialdemokratiet byder dem. Vi vil igen opleve en hr. Melchior fra denne talerstol bekræfte, at centrum-demokraterne gerne vil yde flere beløb af skatteydernes penge. Vi vil opleve en konservativ ordfører meddele, at partiet skam stadig går ind for, at censuren bør flyttes fra tre mands udvalget til ministeren. Men når dette så bliver afvist, vil partiet acceptere tingenes tilstand. Vi vil opleve kristeligt folkeparti flyde over med forargelse over en »Katamaran«, en Solvo, en Thorsensfilm.

Man vil alligevel bøje nakken og acceptere tingenes tilstand, acceptere en kulturpolitik, som bevilger 180.000 kr. til en forfatter, som har vundet en pris hos et dansk forlag, hvis konkurrencebetingelser nok må siges at være enestående i dansk børne- og ungdomslitteraturs historie. Med formandens tilladelse vil jeg tillade mig at citere disse konkurrencebetingelser på grundlag af en artikel i dagbladet Aktuelt i går.

Formanden:

Nej, der er visse ting, som ikke kan citeres her.

H. C. Hansen (FP):

Jeg må ikke citere det?

Formanden:

Ja, det kommer an på, hvad det er. Der er visse udtryk, som jeg ikke ønsker citeret her.

H. C. Hansen (FP):

Må jeg citere det uden disse udtryk, som jeg godt er klar over?

Formanden:

Ja.

H. C. Hansen (FP):

Jeg håber, at formanden og jeg er enige om, hvilke ord det er, men jeg tror, jeg ved det på forhånd. Jeg citerer, og det er altså fra konkurrencebetingelserne: